שער הפסוקים — פרשת ויקרא

סימן א':

ויקרא אל משה וגו':

בענין א' זעירא דויקרא, הטעם הוא מובן במ"ש חז"ל כי אחר עון העגל, כשא"ל הקב"ה לך רד, נתמעט ממנו תתקצ"ט חלקים, מן האור הראשון שהיה בו, ולא נשתייר בו רק חלק אחד, מכל אלף חלקים הראשונים. ובזה נבין ענין אחד, אל"ף זו למה זעירא, כי אלף רבתי, היא עולה במספר אלף, כי כן במלואה הם אותיות אלף. ואח"כ לא נשתייר לו רק אלף פשוטה, שהוא מספר אחד בלבד, ואז נקרא אלף זעירא. וכבר ביארנו ענינם למעלה, בפסוק ויתן על פניו מסוה, וע"ש. ודע, כי בעון שגרמו ישראל אל משה, שיחסרו ממנו אותם אלף חלקי האורה, ובחסרונו, נחסרו מהם ג"כ, לכן נכנסו ישראל בגלות הזה האחרון, הנקרא אלף שנים דגלותא, כנזכר בס"ה בפרשת פקודי על פסוק האלף לך שלמה:

סימן ה':

והביא איל תמים מן הצאן:

(מזולתו) הנה ר"ת 'הצאן 'בערכך 'לאשם, ר"ת הבל. וגם ר"ת 'לאשם 'אל 'הכהן, הוא לאה. ירמוז למה שידעת, כי משה שהוא הבל, אתדבק בלאה, הנקרא עלמא דאתכסיא:

א"ש, לרמוז זה, לכן הלמ"ד של לאשם, משמשת להבל, ומשמשת ללאה, כנלע"ד. גם ירמוז אל מ"ש בספר התיקונין תיקון ס"ט, כי גם הבל נתגלגל בתלת אבהן, וא"כ נתגלגל ביצחק, ולכן נרמז יצחק, באיל תמים זכר, לאילו של יצחק: